

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 14.

Den 15de April 1887.

36te Aargang.

Tiden nærmer sig hurtig.

„Derfor see, de Dage komme, siger Herren, at de skulle ikke ydermere sige: Saa vist som Herren lever, som opførte Israels Børn af Egypti Land! Men saa vist som Herren lever, som opførte, og lod Israels Sæd komme tilbage af Nordenland og af alle Lande, hvorhen jeg haver fordrevet dem! Og de skulle boe i deres Land. Jer, 23; 7, 8.

Det fremgaar af Ovenstaaende, at den Magt, som vil blive tilkjendegivet ved Israels Indsamling fra Jordens fire Hjørner i de sidste Dage, skal bevirke, at deres forrige Udfrielse af Faraos Hænder skal ligesom gaa i Forglemmelse, thi ifølge Profeten Jeremias skal den første Udfrielse ikke mere blive omtalt.

Maaste det kunde være af Interesse, at spørge: Hvorledes var Israels Tilstand paa hin Tid og paa hvilken Maade blev deres Udfrielse tilvejebragt? Beskyldningen, som Kong Faraos bragte mod Israel, efter Josef og hans Brødræs Død, var: at de vare flere og mægtigere end Egypterne, der frygtede, at Israels Folk i Krigsuhudbrud skulle forene sig med dets Fjender og forlade Egyptens Land.

„Saa satte de Skattens Betjente over det, at de skulle plage det med deres Byrder; og man byggede Faraos Forraads Stæder.“ En af disse var Raamses, der laa i den bedste Del af det Land, som Josef under den forrige Konges Styrelse og med denes Samtykke havde givet til sin Fader Jacob og hans Afkom at bebo. Ifølge Historien saa formerede de sig stærkere, jo mere de søgte at undertrykke dem, og af den Grund gjorde Egypterne dem Livet endnu mere bittert, ved at forsøge deres Trældom med alt Slags Arbejde. Men dette var ikke nok; thi Kongen befalede, at alle de Drengébørn skulde dræbes, som for Fremtiden bleve fødte iblandt dem, hvilket dog formedelst Guds Forsyn for en stor Del blev forebygget. Paa den Tid blev Moses født, og hvor forunderligt det end kan synes, trods Kongens Forordning blev han bevaret fra Døden og blev Faraos Datters adopterede Søn, og han blev opdraget i Faraos Hus og oplært i alle Egypternes Videnskaber.

I Tidens Løb døde denne Konge og blev efterfulgt af en anden, der var

lige saa umenneskelig som den Første; og Gud hørte Israels Børn Klage, som opsteg paa Grund af deres Trældom, og han aabenbarede sig til Moses, der nu opholdt sig hos sin Svigerfader Jethro i Midians Land, (hvilket muligvis var Halvøen Sinai), og vogtede Faar. Herren sagde ham, at han havde udvalgt ham til at befri Israels Børn af Trældom og bringe dem til Kanaans Land; men han gav ham intet andet Vaaben end en Stav, muligvis en Hyrdestav, som han havde i sin Haand, da han nærmede sig den brændende Busk, hvor Gud gav ham sine Befalinger.

Moses overbragte Budskabet til Farao, der svarede og sagde: „Hvo er den Herre, hvis Røst jeg skal adlyde i at lade Israel fare? Jeg kender ikke den Herre, jeg vil heller ikke lade Israel fare.“ Han befalede da Dpynsmændene over Israels Børn, at paalægge dem mere Arbejde, ved at tvinge dem til selv at forskaffe sig Straa, som hidtil var blevet leveret til dem til Stenenes Tilberedning. De frigave dem ikke noget for dette extra Arbejde; men fordrede, at de skulde forskaffe det samme Antal Sten Dag efter Dag; og da de ikke kunde staffe dem tilveje, saa sloge Dpynsmændene Hebræerne; og Folkets Veldste bebrejdede Moses, der fremlagde deres Sag for Herren, som befalede ham strax at gaa til Farao og begjære, at han skulde lade Folket fare.

Nu begyndte de Undere, hvilke syntes at være nødvendige for at blødgjøre den haardhjærte Konge. Forst blev Moses' Stav til en Slange; derpaa bleve Vandene i Egypten forvandlede til Blod; hvorefter Frøer kom frem og flydte Landet; siden forvandlede Moses Støvet til Lus; hvilket blev efterfulgt af Sværme af Fluer og andet Udsj, der hjemstogte enhver Del af Landet med Undtagelse af Goshens

Land, hvor Israel boede. Efter dette kom der en haard Pest, som hjemstogte Egypternes Heste, Asener, Kameler og Kvæg, saaledes at en stor Mængde døde. Siden kom der Bylber paa baade Mennesker og Dyr; og derpaa en forfærdelig Hagel, som ned slog enhver levende Skabning, som var paa Marken, baade Mennesker og Dyr, og alt det, som var udsat for at blive ramt af Hagelen, blev ødelagt, kun Goshens Land, som beboedes af Guds udvalgte Folk, undgik Ødelæggelsen. Den næste Plage var Græshopper, der var ledsaget med et tykt Mørke, som varede i tre Dage i hvilken Tid Ingen af Egypterne stod op fra sit Sted, medens det var lyst hos Israelliterne i alle deres Boliger.

Farao blev nu optændt af Brede og talede saaledes til Moses: „Gaa fra mig, vogt dig, at du ikke mere ser mit Ansigt; thi paa hvilken Dag du ser mit Ansigt, skal du dø!“ Moses svarede: „Du taler ret, jeg vil herefter ikke mere se dit Ansigt.“ Men der var endnu en anden Ulykke, som ventede dem, større end nogen af de andre, nemlig: Dpfyldelsen af Guds Ord, som han først talede til Moses paa Bjerget, at han vilde ihjelslaa alt det Førstespødt i hele Egyptens Land, dersom Farao ikke lod Israel fare. Ved Midnat ihjelslog Herren den Førstespødt i Landet, og baade Konge og Træl havde en lige Marsag til at sørg; thi i ethvert Hus og paa enhver Mark, hvor Menneke eller Dyreliv fandtes, var der en Død. Arvingen til Egyptens Trone saavel som den Fattige, og selv Fangerne i Fængslet bleve ramte, og den Førstespødt af Dyrene paa Marken og Faarene i Faarestien, og de vilde Dyr i Skoven saldt som Offer for en fortørnet Guds Brede.

Medens en almindelig Sorg herskede i enhver Baaning for Tabet af deres

Førstespødt, kom der et Budskab fra Farao til Moses og Aaron om Natten bedende dem at gaa og tjene Herren, ligesom de havde besluttet og tage deres Kvæg- og Faarehjorder med sig, og han havde endog den Frækhed at bede dem velsigne ham. Folket i Egypten havde det samme Ønske; thi de frygtede at Alle skulde omkomme, hvis Hebræerne skulde forblive der længere.

Saaledes forlod Israels Goshens Land efter et Ophold af fire hundrede og tredive Aar, hvortil de først vare velkomne Gjæster af en forhenværende Konge; men hvor de siden efter bleve underkastede et Slaveri, der ikke indtil den Tid havde havt sin Lige i et frit Folks Historie. De begyndte nu deres Rejse til det forjættede Kanaan; men Gud ledte dem ikke gennem Filisternes Land, der var den nærmeste Vej, men gennem Ørkenen over det røde Hav; og her var det, at den store „Jeg Er“, udviste sin Kraft paa en saa forbausende Maade ved deres Befrielse, idet han lod Israel gaa over det røde Hav tørstøede, medens Farao og hans Hær omkom paa det samme Sted; thi Gud sagde: „Jeg vil forherlige mig paa Farao og paa al hans Hær, paa hans Vogne og paa hans Ryttere, og Egypterne skulle fornemme, at jeg er Herren.“

Man kan ikke i Historien finde en Beretning om en anden Befrielse saa mærkværdig som den, der fandt Sted paa hin Tid med Israel. Moses angav Antallet af Mændene alene, som forlode Raamses til sex hundrede Tusinder foruden Kvinder og Børn og en stor Hob Folk, hvis Antal ikke er angivet, hvilke tilsammen er bleven anslaaet til to og en halv Million Sjæle. Men disse vare ikke alle; thi Moses siger: „at de førte deres Hjorder og meget Kvæg med sig.“

Under almindelige Forhold vilde det være et storartet Foretagende, at flytte en saadan Mængde Menneſter og Kvæg, medens der udfordredes en Guds Almagt til at tilvejebringe Føde til et saadant Antal; thi det maa erindres, at al deres Spiſe, som de havde tilberedt, beftod i usyrede Kager, som de havde bagt af den endnu usyrede Dej, saa hurtig var deres Afreise fra Egypten. Det er ogsaa klart, at de ikke vare bevæbnede, eller paa nogen Maade beredte paa at gjøre Modstand mod Egypterne, Faraos mægtige Hær, der forfulgte dem til det røde Hav; thi da de knurrede mod Moses paa Grund af den truende Ødelæggelse, talede Moses, som havde set Gud og talet med ham Ansigt til Ansigt og kjendte hans Magt, til dem og bød dem ikke at frygte; thi sagde han: „Bliver staaende og ser Herrens Frelse, som han skal vise Eder i Dag; thi disse Egyptere, som I se i Dag, dem skulle I ikke i al Evighed se mere herefter. Herren skal stride for Eder og I skulle tie.“

Derpaa kom Herrens Ord til Moses: „At sige til Israels Børn, at de skulle drage frem“, hvilket de gjorde og gik over Havet paa den tørre Sti, som var bleven beredt for dem gennem Vandenes Dyb. Fjenden troede, at den i Sikkerhed kunde gaa den samme Vej; men blev begravet i Floden, som kom tilbage paa dem, og saaledes opfyldte Moses' Ord; thi de bleve ikke set mere. Denne Begivenhed blev anset for at være af saa stor Bigtighed, at Gud indstiftede Paasten til en Erindring for alle deres Efterkommere, og bød Israel at helligholde den som „Herrens Aften“. Men uagtet denne var en mægtig Befrielse, siger Jeremias dog, at den skal gaa i Forglemmelse paa Grund af den Befrielse, som vil blive tilvejebragt for Israel i de sidste Dage.

I Forbindelse hermed finde vi en forunderlig Forjættelse givet til de Sidste-Dages Hellige ved Profeten Josef Smith i Februar 1834, efterat de vare blevne drevne og slagne af deres Fjender. Den lover dem, at de skulle vende tilbage og igjen besidde deres Arvelodder, som saa ubarnthjærtigen vare blevne dem frarøvede. Herrens Ord til Josef lyder som følger:

„Se jeg siger Eder, Zions Forløsningsning maa nødvendigvis ske ved Kraft. Derfor vil jeg oprejse mit Folk en Mand, der skal føre dem ligesom Moses førte Israels Børn; thi I ere Israels Børn, og Abrahams Sæd, og I maa visjelig spørges ud af Trældom ved Kraft og ved en ubrakt Arm; thi ligesom Eders Fædre vare førte i Begyndelsen, saaledes skal Zions Forløsning ske.“

I det ovenfor ansørte er det tilkjendegivet, at dette Folk ere af Israels Børn og af Abrahams Sæd, hvorfor de nødvendigvis maa spørges ud af Trældom „ved Kraft og ved en ubrakt Arm“. Der er ogsaa en anden Forjættelse, at Gud selv ved sin egen Nærværelse vil ledsage sit Folk paa dets Rejse til det gode Lands Besiddelse, hvilket ikke var Tilfælde med Israel i gamle Dage; thi da bleve de kun ledsagede af en Engel. Herren erklærede, at han paa Grund af deres Haardhjærtethed, ikke vilde gaa med dem; thi om han gjorde, vilde de blive fortærede paa Vejen.

Det paastaaes af Nogle, at efterjorn dette Folk har været i Ørkenen omtrent i samme Tidrum som gamle Israel var, at Tiden er nær for Haanden, naar vi skulle blive opfordrede til at gaa over „Jordan“ og besidde det forjættede Land. Derjom dette forhold sig saaledes, da har vort Ophold i det Hele været meget behageligt. Det er sandt, at vi have haft nogle faa svage Indian-Stammer at

bestride, for at erholde Rettighed til at besidde Landet; men disse kunne ikke sammenlignes med de magtige Nationer, som modstode gamle Israel og forhød dem at vandre gennem deres Land. Efterat vor første Rejse var udført, der varede fra tre til ni Maaneder, og var mere eller mindre haard i forbigangne Aar, nedsatte vi os, ligesom vi vare bestemte, paa at blive usforstyrrede for steds, og vore Børn ere vovede op forventende at arve vore Besiddelser, naar vi dø. Vore Interesser have været og ere endnu simpelthen personlige, hvilket har foraarsaget megen Ordverling og mange bitre Fjelsker. I Stedet for aldeles at affondre os fra de Fremmede, som ere komne iblandt os, have vi i alt for mange Tilfælde gjort dem til vore Kompagnoner, og vi have solgt dem af vore Besiddelser. Vi have tilladt dem at tage vore Døtre til Hustruer. Vi have været deres Medhjælpere i Handel og Forretning, hvorved de ere blevne meget rige og have ved deres Kjøbmands-skab erhvervet sig stor Magt, og de ønske nu at herske over os. De have allerede indført i vore Byer og Stæder disse umoraliske Sæder, som Gud har paa det bestemteste forbudt, og vort Land er bleven besmittet med disse Vederstyggeligheder.

Antag, at vi have været i Ørkenen i fyrretive Aar, og have nydt Guds Nærværelse saavel som hans Engels, vilde det da i Betragtning heraf være underligt, om Gud nu skulde unddrage sin Nærværelse og skjule de Mænd for en Tid, som have nydt det Privilegium at modtage hans Vilje til Folket? Herren sagde til Josef: „Sandelig siger jeg Dig angaaende Dine Brødre, som have været plagede og forfulgte. Jeg Herren har tilladt denne Lidelse, hvormed de have været plagede, at komme over dem paa

Grund af deres Overtrædelse. Derfor maa de nødvendigvis blive revsede". . . „Saalænge de havde Fred, behandlede de mine Raad med Letfindighed, men paa deres Trængsels Dag søge de nødvendigvis til mig.“ Han paaminde dem ogsaa om, „at der var Strid, Uenighed, Misundelse og Avind og horagtige og egentjærlige Begjæringer iblandt dem, hvormed de have besmattet deres Arvelodder.“ Lad mig spørge: Er der noget lignende, som findes iblandt os nu til Dags? Om der er, er det da underligt om det skulde bringe de samme Følger? Paa hvad Maade kunne vi da fri os selv fra vore Fjenders Trældom? Ved at vende om til Gud og adlyde hans Love og ophøre med at omgaaes med de Ugudelige, da vil Guds Bredes Sværd drages til de Helliges Forsvar og han vil befri dem; men ikke før; thi David sagde: „Dit Folk skal være villig paa din Vældes Dag.“

Vi have ingen Beretning om at gamle Israels Trældom i Egypten var foraarjaget ved deres egen Ulydighed eller Daarskab, dog er det muligt, at det var; men om vi ere i Trældom, ere vi da ikke for en stor Del ansvarlige derfor? Herren sagde til Josef den 24de Februar 1834, at det var hans Beslutning: at saafremt de fra denne Time af ville give Agt paa hans Raad, at de skulde faa Overhaand over deres Fjender; men saafremt de ikke holdt hans Befalinger og ikke gav Agt paa hans Ord, da skulde Verdens Riger faa Overhaand over dem. Tiden er øjensynlig kommen, da Guds Hensigter maa blive fuldkommede med Hensyn til Zions Freløsning paa dette Land og Indsamlingen af de tolv Stammer til deres eget Land fra Jordens fire Hjørner, hvilket storartede Arbejde vil fordre, at Himlens Kræfter maa ledsage dets Fuldbjærgelse, og Enhver som ikke

vil hjælpe til med dette Arbejde vil blive udryddet, hvadenten det er et Individ, en By eller en Nation. Gud lader sig ikke forhindre i dette Arbejde; thi han har svoret, at han vil ledsage den sidste Dages „Moses“ med sin egen Kærværelse og vil fortære alt det, som strider imod ham.

Zions Stave ville, naar de ere rensede, blive opfordrede til at skaffe Mænd af deres Styrke til dette Arbejde, og Tusinder af rene og trofaste Mænd ville være villige til at lyde denne Kaldelse, naar Tiden skal komme til at opbygge Zion og dens ødelagte Steder. De ville ikke blive bevæbnede med Vaaben; thi Zion kan ikke blive forløst ved Blod, men ved Tro, Retfærdighed og Retfæstighed. Disse Mænd ville ikke vakte i Prøvelsens Time, men være ligesaa standhaftige og ubevægelige som de evige Høje, der omgive dem. Og de ville ikke blive de eneste; men Tusinder af Josefs Lemning ville blive paavirkede til at tage Del i Arbejdet, og de ville udgjøre Herrens Stridsøge; „thi de skulle afstjære alle deres Fjender“. De tre Nephiter, som bleve forvandlede, saaledes at de ikke skulde smage Døden, ville være iblandt Folket paa den Tid; men hverken Hedning eller Jøde ville kjende dem, medmindre de skulde vælge at tilkjendegive sig for deres egen Slægt og tjene dem, og med deres overbevisende Magt bringe Mange til at tro paa deres Ord. Johannes, den elskelige Discipel, vil ogsaa være i Birkshomhed; thi allerede nu profeterer han „for Konger og Nationer og Tungemaal og Folk, for hvilken Hensigt han har været bevaret for at tjene sit eget Folk, Jøderne. Isbjærgene i Norden ville smelte, naar den store Mandfoldighed bestaaende af de ti Stammer skulde komme fra deres Skjulested, hvor de have været i mange hundrede Aar; thi de ville snart forlade Nordeiland for at forenes med

deres Brødre i det forjættede Land, hvortil Nøglerne allerede ere givne; thi Josef erklærede i Februar 1836: „Himmelen aabnedes og Moses viste sig for os, og gav os Nøglerne til at indsaule Jsrael fra Jordens fire Hjørner, og lede de ti Stammer fra Nordenland.“

Stor Kraft skal blive givet til Mænd, og de skulle beherske Elementerne. Tempelene, som ere og ville blive byggede i Zions Stave, ville blive opfyldte med Guds trofaste Sønner, der ville modtage stor Kraft, en Fylde af Præstebømmeets Nøgler, der er saa nødvendig til Zions Forløsning. Ejheller ville de Døde blive forglemte, thi de, som have modtaget Jesu Vidnesbyrd ved Josef og hans Brødre i Aanderordenen, ville have Evangeliets Ordinantser administreret for dem og derved blive udfriet af deres Trældom og Fængsel; thi det er en Tid til almindelig Befrielse baade for de Levende og de Døde i Jsrael. Abraham, Moses, Elias og de gamle Profeter ville ikke være ligegyldige Tilskuere; thi de ville se i dette Bærf en Opfyldelse af deres Haab og de Ord, de talede. Saaledes vil Himmel og Jord blive forenet

og have Guds Nærvarrelse i deres Midte til at fuldbyrde Alt, som blev lovet til Adam, Noa, Enok, hvilke vente paa det sidste Dages Zion til at berede sig, paa det de to kunne blive forenede med Abraham, Jsrael, Jacob, Moses og Elias, tilligemed Lehi, Nephi ned til Moroni og sidst af alle med Profeten Josef, Hovedet for den sidste Uddeling i de sidste Dage.

Er det da noget Under, at Profeten Jeremias, med dette herlige Syn for Nje, skulde udbryde: „De skulle ikke mere sige, saa sandt Herren lever, som førte Jsraels Børn op fra Egyptens Land.“ Han saa enhver Søn og Datter af Abraham befriet fra Trældom, efter at de tilfulde have betalt for alle deres Overtrædelser, at de vare nedsatte i Fred i deres eget Land, og Jngen til at stæde eller forfærde dem. Ere de af os, der gjøre Fordring paa, at være Borgere i dette sidste Dages Zion beredte, eller søge vi at berede os til at hjælpe til med dette mægtige Bærf? Erindrer at Jngen uden de rene af Hjertet ville blive tilladte til at tage Del deri.

Deseret News.

Kristi Armé.

„En Armé er der mange Regimenter under mange forskjellige Officerer, med stor Forskjellighed i Uniform, dog er der ikke mere end en Øverstkommanderende, saaledes ogsaa med de forskjellige religiøse Organisationer i Kristenheden. Vi have forskjellige Officerer; deres Uniform er ikke ensartet, men vi have kun en Øverstkommandant — Jesus Kristus vor Frelser og vi ere hans Armé.“ Saaledes var Indholdet af et Brev, som for ikke lang

Tid siden faldt mig i Hænderne. Det er en Mening, som mange ærlige men vildledte Personer antage, hvorved de søge at undgaa Nødvendigheden af at vise Lydighed til Evangeliets første Principer, hvorpaa de Sidste-Dages Hellige lægge saa megen Vægt. Det er tilsyneladende en smuk Signelse; men de ville paa ingen Maade selv synes godt om den, naar den bliver tilbørlig undersøgt. Jeg mindes her et lignende Exempel,

som blev anvendt af En, der ønskede at bevise, at Røverer gif til Himmelen, han sagde: „Hvor Kristus er, der er Himlen, og sølgelig gif Røverer til Himlen, thi Jesus sagde, at han, den Dag de bleve korsfæstede, skulde være med ham.“ Han kunde ikke fordrage sit eget Exempel, da jeg spurgte ham om Jøderne og de romerske Soldater, som naglede Jesus til Korset, vare i Himlen; thi om det bringer en Person i Himlen at være hvor han er, da maa Romerne, Jøderne og Røverer ogsaa have været der, og Frelserens Løfte til den bødferdige Røver om at være med ham i Paradis er da meningsløst; thi det er umuligt for en Person at gaa til et Sted, hvor han allerede er. Exemplet om Armén, hvormed de ønske at retfærdiggjøre de forskellige Troesformer, vil blive befundet at være ligesaa utilfredsstillende for dem, som have benyttet sig af det, naar vi ere færdige med dets Sammenligning.

Det er upaatvileligt Sandhed, at der under forskellige Uniformer og bestemte Officerer ere mange Regimenter, der tjene under den store Overbefalingsmand, Frelseren, men Jesus er deres virkelige Overbefalingsmand, og som faadant ere Officererne valgte af ham, og deres Uniform er efter hans Smag, og hverken er den ene bestillet i Embede, ejheller er Uniformen paaført Nogen, ifølge nogen Mands eller Samfunds Indsald, hvor dygtige de end kunne synes at være, saaledes som Tilfældet er iblandt største Delen af dem, der nu opstille sig som Herrens Armé. Herrens Armé er inddelt i Regimenter; nogle af disse ere bestjæftigede med at tilvejebringe Føde og Klæder og Velstand i forskellige Retninger, andre med at prædike Evangeliet og opsoge de table Faar og lede dem

til hans Hjord, og atter andre med at lede og vogte Faarene, som allerede ere indsamlede til Hjorden, tilligemed den tilvejebragte Velstand. Disse Regimenter henhører til Herrens Armé alene fordi de gjør nøjagtig, hvad han fordrer, og dersom de ikke gjøre dette, da ere de ikke hans; men selv om dette ikke var Tilfælde saa kan den Paastand, at vi ere ikke Soldater om vi end sige, at vi ere, ikke tilintetgjøres, selv om vi ønske det aldrig saameget.

Uden at omtale alle Enkeltheder er det klarlig forstaaet, at sørend En kan blive en Soldat, er der mange indledende Skridt som maa tages. De maa komme paa Sessjon, hvor de blive anerkjendte dygtige til Tjenesten af en autoriseret Myndighed, som er bestillet umiddelbart eller gjennem Stedfortrædere af den høieste Myndighed i Landet. Denne Dueligheds Aerkjendelse er en Regel i alle Regimenter og bestemmer endog Valget ved Kandidaters Forfremmelse i Armén. Dersom de anvende saa megen Forsigtighed, og absolut Lydighed er nødvendig for god Orden i timelige Affarers Velsærd, af hvor megen større Vigtighed er det i Ting henhørende til evig Salighed. Dette Spørgsmaal er af for stor Vigtighed til at behandles med Letfindighed. At fremstille sig som Soldat eller Officer er forbundet med stor Fare for at komme til at betale en stor Mulkt og det retfærdigen. Skulde Regulationen, som bestemmer Afgang til Frelserens Armé holdes i mindre Agtelse, fordi der er ingen Straf for nærværende bestemt for dem, som foregive at have en Stilling i hans Korps, hvortil de ikke have nogen Rettighed, fordi de ikke have kvalificere dem for samme?

(Fortsættes Side 219.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de April.

Mormonismens Død.

Da Edmunds-Zucker Forslaget var under Behandling i Kongressen, gjorde New York »Evening Express« paa en humoristisk Maade følgende Bemærkninger over Washingtons Korrespondenternes Synsmaade i Henseende til de mulige Virkninger, som denne uforfattede særegne Lovgivning vilde have paa Mormonismen:

„Følge Washingtons Korrespondenterne vil Mormonismen blive tilintetgjort strax ved en Lov, som er vedtaget i Kongressen. Med Rette kan det blive sagt, at den er allerede død ved Virkningen af Edmunds-Zucker Forslagets Vedtagelse i Senatet i Gaar (den 19de Februar). Mormonismen har været tilintetgjort saa ofte ved Love, som have været udgivet i Kongressen, at den synes netop at trives ved saadanne dødelige Slag.

Mormonismen blev tilintetgjort paa en lignende Maade, førend Kongressen begyndte sit Angreb. Den blev dræbt med Josef Smith i Aarene 40, og den blev aldeles udryddet, da Mormonerne vandrede fra Florence ud i Ørkenen under Brigham Youngs Ledelse. Derefter blev den aldeles tilintetgjort af de Forenede Staters Armé under General Albert Sidney Johnson, siden efter, da Minerne bleve opdagede rundt omkring Utah, blev Mormonismen tilintetgjort ved Omgivelsens Fremgang. Dernæst ved Loven, som forbød bigamiske Ægteskaber i Territorierne, hvilken blev anvendt med det almindelige Resultat af antimormoniske Midler. Det næste var at støde Mormonismen ud af Tilværelsen ved Union Pacific Jernbanen; men selv efter Fuldbendelsen af dette storartede Foretagende, vedblev den at trives paa sin gamle Sti, tilsyneladende ubevist om hvor død den var.

Det næste Foretagende var, at dele Utah imellem de omkringliggende Territorier, hvorved Mormonismen skulde tilintetgjøres og Utah udslættes af Tilværelsen, men da dette ikke kunde lade sig gjøre paa en tilfredsstillende Maade, saa opfandt man Edmunds-Kommissionen, der skulde udføre dette Arbejde. Men endnu vedblev Mormonismen og Mormonerne at bevæge sig, uden at bekymre sig om deres døde Tilstand, og nu dræber Edmunds-Zucker Konferencens Lovforslag dem atter igjen. Naar man tager i Betragtning, hvor mange Gange Mormonismen har været dræbt, saa synes det, at den er en af de stærkeste politiske Regemer, som dette Land har frembragt.”

Det Ovenstaaende er, uagtet det er skrevet paa en humoristisk Maade, en kortfattet men sandfærdig Beretning om det Gaab, som Mormonismens Fjender have næret i Henseende til Virkningerne af de forskjellige Planer, som have været anvendte til de Helliges Udryddelse. Da Josef Smith faldt, gjennemboret af hans Morderes Rugler ved den gamle Brøndkarm under Carthage Fængsels Vinduer, blev det haabet, ja man troede endog fast, at Mormonismen havde erholdt et dødbringende Saar. Men til deres store Forbauselse vedblev den at eksistere, og

Opponenterne begyndte at fatte, at der var Mulighed for, at Martyrernes Blod atter vilde blive Kirkens Sæd, og at Josef Smith var, da han havde beseglet sit Vidnesbyrd med sit Blod, mægtigere død end levende; for at benytte os af deres egne Ord: „De havde givet Slangen et Snit, men ikke dræbt den“. Hans Død syntes kun at give Bærket en hurtigere Fremgang, og de, der vare bestemte paa Mormonismens Tilintetgjørelse, begyndte atter at bevæbne sig, og forfølge og plage dem, som antog deres Lærdomme for at være en guddommelig Sandhed, og besluttede at udrybde dem, om det var mulig. Følgerne af denne Forfølgelse var, at tyve tusinde Hellige, hvis eneste Brøde var at de troede anderledes end deres Medmennesker, bleve drevne fra deres furt erhvervede Hjem i Nauvoo ud i den vestlige Ørken. Da den sidste Levning af Folket vendte deres Ansigt mod den nedgaaende Sol, frydede Folket i Østen sig over, at de nu havde hørt det sidste af Mormonismen.

Men i et Tidrum af mindre end to Aar, blev Folket i de østlige Stater atter forbauset ved den Nyhed, at Mormonerne havde under Brigham Youngs Ledelse, udført den forunderlige Heltegjerning, at rejse et tusinde Mile bort fra Civilisationens Grændse, og at de havde nedsat sig i Saltøbdalen, som den Gang tilhørte Mexiko.

De indgik fredelige Forbindelser med de omgivende Indian-Stammer, og som et Samsfund bleve de bedre organiserede end nogensinde før. I Freden, som sluttedes mellem de Forenede Stater og Mexiko ved Enden af den mexikanske Krig, kom Territoriet, hvori de Hellige havde nedsat sig, til at tilhøre de Forenede Stater, og det varede ikke længe, førend Folket i Østen begyndte at anvende Regjeringens Magt til at knuse det religiøse Samsfund, som Pøbelvold forgjøves havde søgt at tilintetgjøre. Et Paaftud blev snart opfunden, af en ondskabfuld Dommer i de Forenede Stater, under hvilket de, under Stin af lovlig Herredømme, prøvede Udryddelses Forsøget, og Præsident Buchanan sendte en Armé under General A. S. Johnsons Ansørsel i den Hensigt. Mormonismens Tjenders Forhaabninger bleve meget store ved Forventningerne om Mormonernes Udryddelse, men ved hans Ankomst til Saltøbdalen, fandt han ikke noget Oprør imod Regjeringen ej heller havde et saadant nogensinde fundet Sted, uden i Dommer Drummonds forstruede Hjerne, der berettede om samme til de Forenede Staters Autoriteter. General Johnson fandt, at alle de Paaftande, som skulde retfærdiggjøre ham i at paabegynde Udryddelses Bærket, vare forsvundne i Luften. Han var bleven opfordret til at piske et Folk til at være loyale, som aldrig vare afvegne derfra, og da han fandt, at alle Paaftud vare falske, og havde ingen som helst Grundvold, tilbageholdt han sin Haand fra at udrybde Mormonerne, uden Tvivl til deres Uergelse, som havde bedet saa inderlig om de Helliges Ødelæggelse. Mormonismen levede endnu, og til Trods for dens Tjenders løgnagtige Bestyldninger og Forræderi af dem, som en Gang vare dens Benner, vedblev den at trives. I Virkeligheden som »Express« udtrykker sig: „den synes at trives ved dødelige Slag“.

Da Præsident Brigham Young døde, forestillede Verden sig, at Mormontirken vilde blive adspaltet. Den Mand, som besad en saa mærkelig Jusblydelse over Folket, var nu gaaet bort, den Magt, som sammenholdt dem, var forsvunden, og det forventedes nu, at Uenighed vilde opstaa blandt Kirkens ledende Uldster,

og at dens Opløsning var afgjort; men Mormonismen døde heller ikke med Brigham Young. Men de Helliges Opponenters kunde ikke efter nogle faa Aars Forsøg opdage noget Tegns paa Adspjaltelse, og besluttede derfor at gjøre et andet Forsøg paa dens Tilintetgjørelse. Om Efteraaret og Vinteren af 1881—82 fandt en mærkværdig Bevægelse Sted angaaende Mormon- Spørgsmaalene. Store Forsamlinger bleve afholdte i alle berømte Byer i de Forenede Stater af de forskjellige religiøse Sekter, hvor det blev bestemt erklæret, at det ikke var Kirkens Pligt at udbydde „Mormonismens Døde“ (?); men at dette var et Spørgsmaal, som vedkom Staten i Stedet for Kirken. Virkningen heraf blev, at Kongressen blev overflødet med Ansøgninger fra alle Dele af Unionen, der begjærede, at speciel Lovgivning af Unionen maatte blive vedtaget, hvilket var bleven beredt af politiske Eventyrer i Utah og forelagt Kongressen af Senator Edmunds fra Vermont. Kongressen havde ikke Mod til at modstaa dette Forlangende, der blev indstillet af Nationens religiøse Fanatikere. Utah, der var uden politisk Indflydelse, blev berøvet sine Rettigheder, og Folkets Friheder bleve opofrede paa Uvidenhedens og Fordommens populære Alter.

Edmunds Loven kom i Kraft den 2den Marts 1882, og har siden den Tid været udøvet med en Kraft og en Hængjærighed, der har gjort hvad der blot skulde være Sagsøgning til ligesvem Forsølgelse. For at gjøre Mormonerne skyldige i Forbrydelse mod denne Lov, er Forhør af en Jury, et Værn mod Undertrykkelse og Tyrani af uforfammede Love, blevet forandret til et Skuespil af dem, som sammenkalde Jurymænd i de Forenede Staters Ret i Utah. Loven har ikke alene været kraftig men grusom udøvet, og baade Mænd og Kvinder have været sørt til Fængsel fordi de ikke vilde forbryde sig mod deres egen Samvittighed. Men til Fjendernes Forbauselse, er Mormonkirken endnu ikke sønderbrudt paa de Stjær, som have været lagte i dens Vej til dens Ødelæggelse. Den eneste Virkning, som det i Virkeligheden har haft paa de Hellige, har været at opvække en religiøs Iver, som under almindelige Forhold er skjult i det menneskelige Hjærte, men aldrig forsejler at blive antændt i lys Lue ved Forsølgelse. Vel sandt, Nogle have været indesluttede i Fængsel, men de ere komne ud mere æret af de Hellige end de vare forud, og deres Lidelser for Samvittighedens Skyld, bære Vidnesbyrd om deres Ærlighed og deres religiøse Overbevisning, hvilket vil tiltrække sig Verdens Opmærksomhed og bringe dem til at undersøge; og Undersøgelse forpger Medlemmernes Antal i Kirken. Andre ere drevne i Landflygtighed, og iblandt dem ere mange af Kirkens ledende Mænd. Dette har bevirket en Udvidelse og ny Anlæg af Byer. Kolonier ere blevne anlagte i Mexiko; de længst bortliggende Byer ere blevne forstærkede, og de Hellige opfyldte Dalene i Klippebjergene fra Idaho mod Nord, og ind i Mexiko mod Syd, med en Hurtighed, som maa beundres. Det synes som, „jo hurtigere de plukke dem, desto tykkere groer de“.

Efter at Edmundsloven, der forventedes at bevirke Kirkens fuldstændige Ødelæggelse, i sin hele Styrke var bleven anvendt paa de Hellige, indsaa deres Fjender, at de vare stærkere omsluttet med deres Troes Principer, end de vare sørend denne Forsølgelse begyndte; af den Grund have de nylig forlangt, at strangere Lovgivning maatte vedtages og næppe var Blækket tørt, hvormed Loven blev skrevet sørend de Helliges Fjender begyndte at klage til Kongressen over, at Loven var

ikke tilstrækkelig til at udrydde Mormonismen; medens paa den anden Side opmuntrende Nyheder kom til os gennem Bladene og private Breve, at mere Hengivenhed og Trofasthed bliver udvist fra de Helliges Side. Spndags Forsamlingerne ere opfyldte og Bøn- og Fasteforsamlingerne ere bedre besøgte end før, og paa alle Steder giver et sundt aandeligt Liv og Tilvæxt sig tilkjende. Tilvisse bliver Profetens Ord opfyldt paa de Helliges Fjender:

„Og det skal være, som naar den Hungrige drømmer, og se han æder, men naar han opvaagner, da er hans Sjæl tom, og ligeledes som naar den Tørstige drømmer, og se han drikker, og han opvaagner, og se han er træt, og hans Sjæl er tørstig; saaledes skulle alle Hedningernes Mangfoldighed blive, som stride mod Zions Bjærg.“

Verden vil en Gang lære, at Mormonismen er ikke afhængig af Mennestenes Visdom eller Dygtighed for dens Tilværelse eller Fremgang; ej heller ere de Helliges Enighed begrundet paa Mennekets Indflydelse. De Hellige ere alle døpte til en Mand, og Enhver har annammet den Helliges Salvelse, og Guds Mand er det Baand, som forene dem til et, mod hvilket Verdens Riger ikke kan bestaa, og Mormonismen vil, uagtet alle de Dødsstød, som bringes den, vedblive at leve, medmindre dens Modstandere kan omstyrte Guds Throne og afvende Jehovas Hensigter.

Mill. Star.

Emigranternes Afgang. Den 7de April afgik fra Kjøbenhavn med Dampskibet „Panther“ til Hull, 108 Emigranter og 9 hjemvendende Missionærer, under Ledelse af Ældste Martin Christensen. Næste Dag forlod 16 Emigranter Kristiania for at forenes med de øvrige i Liverpool og fortsatte Rejsen videre til Utah.

 Det næste Selskab vil afgaa fra Kjøbenhavn Mandagen den 30te Maj.

Kristi Armé.

(Fortsat fra Side 215.)

De, som anvende Armé-Lignelsen i Modsætning til Skriftens Læresætninger, i Henseende til hvad der er kaldet de første Principer, kunne ikke tænke saaledes, især da vi læse, at „Lybdighed er bedre end Offer“. De have ikke opfyldt Betingelserne, hvorpaa de kunne blive Soldater i Frelserens Armé, og af den Aarsag ere de ikke Soldater, uagtet alle de Paastande, de gjøre paa samme; og ved at foregive en saadan Ting, fremkalde de en retfærdig Guds Brede, hvem de saa aabenlyst nægte at

adlyde; men de vedblive dog at kalde sig hans Soldater. Storheden af denne Forbrydelse kan maaste bedre fattes, naar de ihukomme Stevas syv Sønner, hvis Klæder bleve iturevne, og de flyede nøgne og saarede ud paa Gaden, fordi de paatog sig at forvalte i Jesu Navn uden at være kaldte; og Saul, Israels Konge, mistede sit Rige og bragte Døden over sig selv og sine Sønner ved at paatage sig en Myndighed, som aldrig blev ham givet.

Er det muligt, at disse Personer ere bange for at gjøre, hvad Gud har befale

dem at gjøre? Hvorledes kunne de være vildfarende, om de ville lytte til Apostlen Petri Ord, naar han, fyldt med den Hellig-Aand, hød Jøderne at blive døbte til Syndernes Forladelse? Efter som Evangeliet er evigt og er en usforanderlig Plan til Saliggjørelse, og dette er en Del af Evangeliet, som Paulus erklærede er „aabenbaret ved Guds Retfærdighed fra Tro til Tro“, saa maa det være det samme og være ligesaa usforanderligt og sandt nu, som det var, da Peter forkyndte det for atten hundrede Aar siden. Vi læse endvidere, at Gud gjør ingen Persons Anseelse, og han har derfor ikke lagt en Plan til Syndsforladelse i denne Tidsalder, medens han havde en anden Maade at forlade Synderne paa i foregaaende Tidsalder; thi dette vilde være, naar vi tager den lette Maade i Betragtning, hvorpaa de nu foregive at erholde Tilgivelse, at gjøre Persons Anseelse; og det vilde tilfidesætte Guds Ord. Jøderne i ældre Tider erholdt Forladelse for deres Synder ved at ofre Jugle og Dyr, som var den Gang et Billede paa det store Offer ved Jesus i Fremtiden, og de kunne ikke erholde Tilgivelse uden at vise Lydighed til denne Befaling. Er det muligt at Folket i denne Tidsalder er saa fjernet fra fornuftige og retfærdige Lærdomme, at de kunne antage, at Gud vil være mere lemsældig og overbærende med de vilde Oliegrene, end han var med de naturlige, det Folk, som han havde udvalgt? Det var derfor, at da Loven om Offring blev ophævet, at Daab til Syndernes Forladelse blev lært saa bestemt af Frelseren, (Luc. 7, 29. 30. Mark. 1. 4.), paa det Lydighed fremdeles maatte fordres. Om Lydighed til den jødiske Lov var nødvendig, sårend Messias kom, og det eneste Middel hvorved de kunne blive befriede fra deres Synder, da er det samme Princip ikke mindre

nødvendigt nu, og alene ved Lydighed kan den meget østfede Begjæring om Tilgivelse opfyldes. Paulus siger: „M-ligevæl han var Søn lærte han dog Lydighed af det, han led, og fuldendet blev han alle dem, som ham lyde, Marsag til evig Frelse“, og det vil ikke være af Bejen at tilføje, at ingen anden tilbydes Saliggjørelse. Dette er Døren, fordi det er den Vej, som er lagt af ham, som var „Vejen, Sandheden og Livet.“ og det er udtrykkelig tilkjendegivet i Gal. 1; 8, 9. Hebr. 12. 5, og 6; 1, 2, 3. saavel som i Johannes Aabenbaring til de syv Menigheder, hvori de opfordres til at gjøre deres første Gjæringer over igjen. De tre første Kapitler i Aabenbaringen udgjør en ypperlig Prædiken, saa god som nogenfinde var skrevet eller talet. „Jeg kjenner dine Gjæringer“, og „den som sejrer“ hedder det atter og atter, og det var som en Følge af den store Nødvendighed for Lydighed til disse Principer, paa det hans Efterfølgere ikke skulde være lig Lyve og Røvere, at Jesus viste Vejen, som de skulle følge. „Mine Gaar høre min Røst og de følge mig“. Han begyndte sin Mission med at blive døbt, og prædikede om samme tre Aar af hans jordiske Arbejde, og den sidste Befaling til sine Disciple var, at døbe i Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands Navn alle dem, som tro. Efter som der er, ifølge Pauli Ord, kun en Daab, hvilken er til Syndernes Forladelse, som saa tydelig er fremsat atter og atter, saa kan jeg ikke paa nogen Maade forstaa, hvorledes Nogen, med almindelig Dømmekraft og Erbødighed for Gud og Kristus, vover at undslaa sig for at vise Lydighed til samme eller bestride det med et Ord. Jeg tør ikke. Jeg er tilfreds med at tro, at Gud kjenner bedst, at Jakob havde Ret, naar han sagde, at Tro uden Gjærning er død,

hvilket han fremsatte paa en Maade, som ikke kunde blive misforstaaet, og død Tro vil ikke frelse Noget. Det er bedst at være betænksomme og lade os under vise i himmelske Ting. „Stor er Gudsfrygtigheds Hemmelighed“ siges der, og om vi lære lidet hver Dag; thi vi kjende ikke alt nu, saa maaste vi ville finde, at disse er nogle af de Sandheder, som Menneskene ere afvegne fra, idet de have fulgt Menneskebud. Om Himlens Gud havde sagt, at der ikke mere forbredes Lydighed for at blive indlemmet i hans

Rige eller Armé, da vilde det alt sammen være rigtig, men dette har han ikke gjort. Vi burde erindre, at det, som er af Gud, kun kan fattes ved Guds Aand, og om vi ere de Udvalgte, da kunne vi ikke blive bedragne; thi da behøve vi ikke at befrygte en Undersøgelse. Der er ikke syv hundrede forskjellige Arméer eller Beje til at komme ind i Armén, men kun en Bej, og Paulus opfordrede de Hellige til at være af et Sind.

Mill. Star.

Konferencemøde i Kjøbenhavn.

Konferencemødet i Kjøbenhavn begyndte Lørdagen den 9de April 1887 om Aftenen Kl. 8.

Tilstede vare følgende Eldster fra Zion: N. C. Fingare, Præsident over den skandinaviske Mission; C. D. Fjeldsted, omrejsende Eldste i Missionen; P. C. Geertsen, Medarbejder paa „Skandinaviens Stjernes“ Kontor; J. C. Nielsen Præsident over Kjøbenhavns Konference; P. Matson, Præsident over Skaane Konference; J. Hansen fra Odense, samt Alle de i Konferencen arbejdende Brødre.

Efter at Mødet var aabnet med Sang og Bøn, samt nogle indledende Bemærkninger af Præs. J. C. Nielsen, blev Tiden overladt til Forstanderne at afgive deres Rapporter.

Eldste J. C. Nielsen, Forstander for Nordvest Sjællands Gren, sagde, at der i Løbet af Vinteren var sket en stor Forandring til det Bedre i denne Gren; 33 Forsamlinger vare afholdte hos Fremmede og 9 vare blevne døbte. Udsigterne vare meget gode for Fremtiden. Grenen talte 36 Medlemmer.

Eldste N. Jørgensen, Forstander for Nordøst Sjællands Gren, sagde, at han havde ikke saa god Rapport at aflægge, som han kunde ønske, efter som Ingen var bleven døbt og En var bleven udeluft, alligevel var der begyndt at blive Opvækkelse blandt Folket paa nogle Steder, og 8 Fremmede havde begyndt at abonnere paa Stjernen. Grenens Medlemsantal var 33.

Eldste N. Rasmussen, Forstander for Sydvest Sjællands Gren, afgav dernæst Rapport. Grenen tæller 64 Medlemmer og er inddelt i 3 Kredse. Der var afholdt 95 Forsamlinger sidste Vinter, hvoraf 41 hos Fremmede; 4 vare blevne døbte og Udsigterne for Bærkets Fremme vare ret gode. Broder Alfred Otte, en ung Mand fra Kjøbenhavn, som for en Tid havde arbejdet i Grenen, havde gjenmissionærret 35 Byer, og mange Mennesker vare blevne advarede. Broder Rasmussen bar et godt Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet, og nærede de bedste Forhaabninger om Fremtiden.

Eldste H. Hansen, Forstander for Dernes Gren, sagde, at de havde ikke

haft Lejlighed til at afholde mange Forsamlinger, men de havde besøgt Folket i deres Huse og havde haft Held til at stifte Bekjendtskab med en Del gode Folk, som han troede vilde annamme Evangeliet i den nærmeste Fremtid. Grenens nærværende Antal var 29. En var bleven døbt.

Ældste C. D. Folkmann afgav Beretning om Bornholms Gren. Den bestaar af 30 Medlemmer, 13 vare blevene døpte siden sidste Konferenc og Udfigterne vare meget gode; 33 Forsamlinger vare afholdte hos Fremmede. Han havde besøgt en stor Del af sine Slægtninge og gamle Venner, og haabede at kunne udrette noget Godt iblandt dem. Han talte med megen Roes om Br. C. Hansen, som nylig var emigreret efter at han havde arbejdet over et Aar som Forstander der paa Den.

Præs. J. C. Nielsen gav dernæst Rapport over Kjøbenhavns Gren, som bestod af 242 Medlemmer. Han havde glædet sig ved at lytte til de af Brødrene givne Beretninger, og sagde, at i Kjøbenhavn var Stillingen ligeledes bedre, end den var ved forrige Konferenc. De offentlige Forsamlinger, hvoraf der var afholdt tre hver Uge, havde været godt besøgte af Fremmede. 29 vare blevene døpte, og kun en var udelukt. Tilstanden

Menigheden var meget god. Br. Nielsen benyttede en Del af Tiden til at opmuntre til Trofasthed og gav flere gode Vink til de Hellige. Den kvindelige Hjælpeforening havde i Vinterens Løb uddelt 77 Kr. og 54 Ore til de Fattige; desforuden havde den udrettet meget Godt i andre Retninger. Søndagskolen var i en god Forfatning, og han raadede Alle til at sende deres Børn til Søndagskolen. De vilde ikke alene derved lære meget Godt, men vilde paa Vejen nyde den friske Luft og det dejlige Solst.

som er saa nødvendigt for Børnens Sundhed. Han udtalte en velfortjent Tak til Sangkoret under Broder Ottens dygtige Ledelse, og takkede ligeledes de unge Søstre for den smagfulde Dekoration med Blomster, Faner og Grønt, hvormed de havde givet Salen et meget behageligt og festligt Præg.

Ældste J. L. Berg, Omrejsende i Sydvest Gren, sagde, at han havde arbejdet efter bedste Evne for Evangeliets Forkyndelse. Han havde besøgt mange Folk og aflagt sit Vidnesbyrd allevegne, hvor han havde haft Lejlighed dertil. Han udtalte sin Glæde og Beredvillighed til fremdeles at arbejde for Herrens Værk.

Forsamlingen sluttedes med Bøn af Ældste J. Hansen fra Ddense.

Søndag Morgen Kl. 10.

Følgende Brødre afgave Rapporter over deres Virksomhed i den forløbne Vinter:

Ældste Jacob Hansen af Nordøst Gren sagde, at han havde baaret sit Vidnesbyrd for mange Mennekter, og formaaet en Del Fremmede til at abonnere paa og læse „Stjernen“. Han talte en Tid om Evangeliets Principer og sine Erfaringer som en Forkynder af samme.

Ældste H. C. N. Hansen havde arbejdet i Nordvest Gren, hvor han havde haft Lejlighed til at udspre et godt Arbejde iblandt sine Slægtninge og Folket i Almindelighed. Mange gode Forsamlinger vare afholdte, og han havde nydt den Glæde at se Frugter af sine Bestræbelser, idet Nogle havde annammet Evangeliet og Andre vare ivrige i at undersøge samme.

Ældste N. Michaelsen havde arbejdet dels i Nordøst og dels iernes Grene, hvor han havde besøgt 226 Familier og nogle af dem 2 à 3 Gange, og havde efter bedste Evne søgt at oplyse Folket

om Sandheden af Evangeliet, men det var meget faa, som vilde lytte til den advarende Røst. Han havde stiftet Beskjendtskab med en Del gode Familier; havde et godt Haab om Fremtiden, og ønskede at arbejde med Iver og bruge den korte Tid vel.

Ældste W. S. Hansen, Omrejsende i Kjøbenhavns Gren, havde virket en Del af Tiden i denne Gren, og et Par Maaneder i Sydvest Gren. Naaget hans Udygtighed i det danske Sprog og at en Del af Tiden havde været benyttet til Sprogstudium, havde han dog haft Lejlighed til at vidne for Mange om Sandheden, og han havde haft den Glæde at døbe en ung Mand i Næstved, under sit Ophold dersteds. Han talte en Tid om Forstjellen paa Kristi Lære og Menneskenes Paafund, og sluttede med at formane og opmuntre de Hellige til Trofasthed.

Præs. J. C. Nielsen afslagde dernæst en samlet Rapport, hvoraf det fremgik, at 56 vare bleve døpte i det henrundne Halvaar. I samme Tidsrum vare 4 bleve udelukte, og 23 Bogne foruden en Del Børn havde emigreret. Konferencen talte 434 Individer, Præstedømmet iberegnet, som bestod af 14 Missionærer fra Zion, 27 Ældster, 12 Præster, 22 Lærere og 8 Diaconer. Der holdtes 250 Exemplarer af Skandinaviens Stjerne og 100 af Ungdommens Raadgiver. Han talte om Hensigten med disse Publikationer, at det ikke var som med Blade og Skrifter i Almindelighed for at tjene Penge, men alene i den Hensigt at udbrede Lys, Sandhed og Kundskab iblandt Folket. Han udtalte de bedste Forhaabninger om Fremgang, eftersom Tilstanden og Udfigterne i de forskjellige Grene vare ganske gode. Han talte i Korthed om Bisdomsordet, opmuntrede de Hellige og nedbad Herrens Betsignelse over Forsamlingen.

Æftermiddag Kl. 2.

Kirkens Autoriteter bleve foreslaaede til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner og ligeledes Missionærerne i deres forskjellige Arbejdsmarker. H. C. N. Hansen bestiktedes til Forstander i Nordvest Gren, Jacob Hansen til Forstander i Nordøst Gren og C. D. Folkmann til Forstander i Bornholms Gren. De Bøpdre som derved bleve afløste, vilde have Lejlighed til at besøge Slægtninge og Venner i Tiden til næste Emigrations Afgang, med hvilken de agtede at gaa hjem til Zion.

Ældste C. D. Fjeldsted holdt derpaa en særdeles interessant Tale og viste paa en tydelig Maade, at dersom Mormonismen er, hvad den udgiver sig for at være, nemlig Faderens Vilje aabenbaret til denne Slægt, da omfatter den hele Verdens Stjæbne, og hvor vigtigt er det da ikke, et ethvert Menneske lærer det at kjende. Han dvælede i Særdeleshed ved Følgerne af Jødernes Forkastelse af Frelseren og hans Apostles Budskab og ligeledes ved de timelige og evige Ulykker som ramte Slægten, der forkastede Noahs Advarsler. Han paaviste det Urimelige i, at forvente Frelse og Salighed alene ved Tro paa Jesus uden at adlyde hans Befalinger. Ligeledes viste han Umuligheden af, at Joseph Smith var en Bedrager, idet han, som kun oprindelig var en ulært Bondebødreng, frembragte Evangeliets rene Lære iblandt Menneskene, et Arbejde, som Verdens Vise i Aarhundreder forgjæves have gjort Forsøg paa at udføre.

Præs. N. C. Flygare var den næste Taler. Han udtalte sin Glæde og Tilfredshed med de afgivne Rapporter, og talede dernæst om Israels Indsamling i de sidste Dage, som en Opfyldelse af de gamle Profeters Forudsigelser. Evangeliets Forkyndelse og Israels Indsam-

ling er det store Forberedelses Værk for Kristi anden Tilkommelse. Tidernes store Husboldning er oprettet paa Jorden. Evangeliet prædiktes for baade Levende og Døde, og Elia Aand og Kraft har vendt Børnernes Hjerter til deres Fædre. Tiden er for Haanden, da Synd og Ugudelighed vil blive bortfejret af Jorden, og den vil blive renset ved Ild, ligesom den i Noahs Dage blev renset ved Vand. Han talte derefter om den Indflydelse, som de Helliges Erfaringer har til at forbedre dem, og gjøre dem til nyttige og gode Borgere i Samfundet. Han sluttede med at nedbede Herrens Betsignelse over de Hellige og alle Oprigtige.

Aften Kl. 7.

Præsident P. Matson fra Skaane, talte til Forsamlingen om den Fremgang, som Bidsfarelsen gjør i Verden, og hvor faa de er, som ere villige til at adlyde Kristi Evangelium. Vort Vidnesbyrd er, lig Noahs Budskab, en advarende Røst til denne Slægt. Han fremsatte paa en tydelig Maade, hvorledes Lydighed til Evangeliets første Principer er Betingelse for Frelse og Indlemmelse i Guds Rige. Broder Matson talte dernæst om

de store Betsignelser han havde nydt i Livet, formedelt han i sin Ungdom havde lært at kjende og adlyde Evangeliet og saaledes undgaaet Babels Glendighed og Synd.

Ældste P. C. Gertsen benyttede den øvrige Del af Tiden. Han dvælede i Serdeleshed ved Profetierne om Israels Indsamlingsmaade, hvorledes de skulle komme hastelig og let o. s. v., og viste, hvorledes det sidste halve Aarhundredes Opsindelser, hvilke han anerkjendte som kommende til Memesene formedelt Inspiration, var Midler i den Almægtiges Haand til at opfylde Profeternes Forudsigelser. Han talte dernæst om, hvorledes denne Slægt er lig Slægten paa Kristi Tid, idet den bygger Kirker og Kapeller til Ære for Jesus og Apostlene, og til samme Tid forfølger dem, som ere sendte iblandt dem med de samme Lærdomme. Naadende vore Venner til at benytte Naadens Tid og ikke opfatte med at vise Lydighed til Evangeliets Fordringer, naar de forstaa dets Sandhed.

Konferencen sluttedes til ubestemt Tid. Tattigelse af Ældste J. Hansen.

Andrew Michaelsen
Skriver.

Emigranterne, som afgik herfra den 7de, ankom efter en heldig Rejse til Liverpool Mandagen den 11te. De mødtes med de norske Hellige i Hull.

Dødsfald. Dorthea Svendsen sødt Knudsen døde den 14de Februar 1887, 72 Aar gammel. Hun var født i Narup, Vendsyssel. Hun annammede Evangeliet i sit Fædreland for omtrent 30 Aar siden og emigrerede til Utah 1868. Hun var agtet og elsket af Alle og døde med Haab om en herlig Opstandelse.

Indhold.

Tiden nærmer sig hurtig	209	Kristi Armé	214, 219
Redaktionsbemærkninger:		Konferencemøde Kjøbenhavn	221
Mormonismens Død	216	Dødsfald	224
Emigrationen	200		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. T. Flygare, Lorensøngade 14, 1ste Sal.
F. C. Bornings Bogtrykkeri ved B. Petersen.